

РЕШЕНИЕ

№ 4136

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **11673** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. И. Б. от [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. С. А. от САК срещу Решение №4717/29.10.2024 г., постановено по НАХ дело №14245/2023 г. на СРС, НО, 134-ти състав, с което е потвърдено обжалваното Наказателно постановление №23-4332-017912/29.08.2023 г. на Началник сектор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със същото на касатора на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.103 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 2 месеца.

В жалбата се твърди, че съдебния акт е неправилен, постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според касатора решаващият съдебен състав при СРС не е обсъдил всички наведени в жалбата и в пледоарията по същество доводи, касаещи допуснати процесуални нарушения по ЗАНН. Твърди се също, че съдът е извел неправилни правни изводи въз основа на установената по делото фактическа обстановка, а възприетата от съда фактическа обстановка противоречи и не кореспондира със събраните по делото доказателства. По тези съображения се иска отмяна на обжалваното решение.

Ответникът по касационната жалба Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“,

чрез процесуалния си представител в съдебно заседание гл. юрисконсулт С. М., оспорва същата с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, ХХІ касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №23-4332-017912/29.08.2023 г. на Началник сектор при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.103 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 2 месеца. Наказанието е наложено за това, че на 22.07.2023 г., около 05:00 часа управлявал собствения си л.а марка „А.“, модел „С8 плюс“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел по Автомагистрала А-1 с посока на движение от [населено място] към [населено място], като при при километър 5 при подаден сигнал за спиране от контролен орган не е спрял в най-дясната част на платното за движение, а ускорил силно скоростта си и продължил движението си в посока [населено място]. Водачът бил спрял за проверка на [улица]пред бирария „Т.“.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. Прието е за установено също, че водачът бил придружаван в автомобила от св. Д. Р. Г. и две лица от женски пол с украински произход, както и че св. С. Д. С. и А. М. К. - на длъжност мл. автоконтрольори при ОПП СДВР изпълнявали служебните си задължения по контрол на пътното движение, като обхождали района и се движели в средната лента по АМ Т. с посока на движение към [населено място]. Около 5^{ти} км били изпреварени в лявата лента от л.а. А. с рег. [рег.номер на МПС] с водач И. Б.. На Б. бил подаден сигнал за спиране за извършване на проверка. Същият възприел подадения му сигнал, но не намалил скоростта и подминал, а по-късно установил, че сигналът бил преустановен и продължил по пътя. Полицейският екип последвал автомобила с водач Б. и го следил неотлъчно, докато успял да го спре на [улица]пред бирария „Т.“.

Въззивният съд е разгледал законосъобразността на обжалваното пред него НП на всички основания, като е приел, че в хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения. АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи. Спазена е предвидената от закона писмена форма, като и двата процесуални документа съдържат всички реквизити, посочени съответно в разпоредбите на чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Спазени са и сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. Изложени са подробни мотиви, като е отговорено и на възраженията на жалбоподателя.

СРС е разгледал извършеното нарушение, като обосновано е приел за доказано извършването му от жалбоподателя. Приел е, че категорично е доказано, че жалбоподателят не е спрял на подаден сигнал от полицейски автомобил, както и категорично е доказано, че сигналът е бил подаден своевременно, като е бил ясен и разбираем, тъй като на АМ Т. в тъмната част на деня - около 05.00 часа, когато по магистралата не е имало движение, сигналът е даден от движещ се полицейски автомобил. Мотивирано за неоснователни и недоказани са приети доводите, че водачът не е забелязал подадения сигнал. Предвид това е приел за доказано извършеното нарушение на чл.103 ЗДвП. Счел е, че и по отношение на нарушението правилно е приложена съответната санкционна норма и правилно е определен конкретния размер на наказанието. Произнесъл се е по всички наведени в жалбата възражения, като обосновано и мотивирано ги е отхвърлил, поради което доводите в касационната жалба в противен смисъл са неоснователни.

Решението е правилно. Не са налице касационни основания за неговата отмяна, като твърдения за конкретни такива не се съдържат и в касационната жалба.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът обосновано и мотивирано е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършеното административно нарушение от страна на настоящия касатор.

Противно на доводите в касационната жалба, установената фактическа обстановка съответства на събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал. От подробния и цялостен анализ на съвкупния доказателствен материал, надлежно събран в хода на съдебното производство, безспорно се установява извършеното нарушение на разпоредбата на чл.103 ЗДвП. Правилно е прието, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, самостоятелно основание за отмяна на крайния акт. В АНП съществени процесуални нарушения са тези, които са ограничили правото на защита на санкционирувания субект. Допуснати такива не се установяват в проведеното производство.

В тази връзка изложените подробни мотиви в обжалваното решение изцяло се възприемат от настоящата съдебна инстанция и на основание чл.221, ал.1, изр.2 АПК настоящият съдебен състав препраща към същите.

Що се касае до твърдението за допуснати съществени нарушения в хода на въззивното производство, доколкото в касационната жалба няма посочени конкретни пороци в тази насока, съобразявайки разпоредбата на чл.218, ал.1 АПК настоящият касационен състав счита, че не дължи произнасяне.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството определени на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2
ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4717/29.10.2024 г., постановено по НАХ дело
№14245/2023 г. на СРС, НО, 134-ти състав.

ОСЪЖДА И. И. Б. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на
вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер
на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.